

що! Госпожната сега предъ малко стана отъ сънь, и да ѝ видите Княже заприличала на смъртникъ!

— Ще дадешъ заповѣдъ щото обѣдътъ да бѣде готовъ на петъ часа.

— На заповѣдта ви ваша свѣтлость.

— Послѣ, продължи Княза, иди и кажи на дъщеря ми че искамъ да ѝ вида.

— Ей сега! рече и излезе бърже та отиде въ отдѣленіето на Варвара.

— Госпожица, Госпожица, викаше отъ далечъ. Този гласъ направи изново нещастната мома да ся растрепери и приблѣдиѣ, като предчувствуваше че този чловѣкъ носи лошаво за нея извѣстіе.

— Що искашь? отвърна треперишката.

— Баща ви иска да ви говори.

Нѣмаше никое съмнѣніе — момата разбра че гръмътъ стоеше за да изгърми отгорѣ ѝ.

Стана и отиде въ пруста дѣто баща ѝ ѝ чакаше. Тя не смѣеше дума да продума или очитѣ си да издигне на горѣ.

— Трѣбаше да бѣдѣ много жестокъ отгорѣ ти, рече Князътъ, и завчасъ момата почена да плаче.

— Не плачи, късно е, безполезно е.... никой да не знае щото си случил, за да умрѣ поне въ покой!.... защо треперишь?.... защо мя тѣй глѣдашь?....

— Ахъ!.... тейко....

— Да ми не казвашъ тейко, прекъсна ѝ Князътъ. Мога и пакъ да ти стана тейко, само тогава, когато променишь и ты животъ, когато ся очисти грѣхътъ ти и когато Богъ ще стори милосърдіе съ тебе.

— Но азъ тейко съмъ невиный, заклѣвамъ ти ся, съмъ невиный, думаше дѣвойката съ слабъ гласъ.